

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiæ & Iuris Canonici Doctoris |||
celeberrimi, ac Ecclesiæ Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XL.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

INdè multiplici incurrente labore, eò res deductæ est, ut ciuitates & vandali à rege deceperent, ducibus inhaerint, multumque tempus & ibi detritum est, donec ad nouissima pacis pacta perueniretur. Sapè deinde tentatur arcis Gottorpe oppugnatio, sed frustra fuit. Ciuitatem quoquè Slesvicum, ubi denudò in ius ducum reuelata est, ita communiérunt fossatis, vallis, & propugnaculis, ut non facilè à rege denudò caperetur. Igitur redacto rex in Flensburg exercitu, alijs vijs intentauit sui iuris exequitionem. Cum autem opportunius nihil esset ducibus ad obtinendum ducatum, cuiusiam magnaparte nudati fuere, quam oppidum Flensburg, eò contenderant, ut oppugnaretur. Ex ciuitatibus & vandaliis, iam bello cum ducibus sentientibus, venere auxilia ad oppugnationem oppidi memorati. Firmata est obſidio, & expectata dies oppugnationi præfinita, cùm interim tumultuaretur in castris initio factō ex Hamburgensium tentorij: qui fortasse largius, quam par erat, posse commouerunt nocte Dominicæ Ascensionis: Et clamor (incertum vnde) ortus, dolo, an inaduentitia conceptus, iam esse Hamburgensium satellites in sepijs hostilibus, peruenit ad ducem. Ipse, cùm clamore audisset: Et me, inquit, laborantibus pro me adesse conuenit. Vbi venit ad hostium propugnacula, vidit omnia quieta, minatus vnde clamor. Sepem pretenderant Dani fossatis, robustam sudibus & palis: Huic dux scalæ videns inclinari, voluit quid intus ageretur contemplari: necdū enim loricam satīs conſtrinxerat. Superuenies quidā ex concilio ducū vir militaris: Quid, inqt, agitis princeps inclite? In quod periculum contenditis? Danus qui intus excubabat, audiens esse principem, qui scalæ incumbet,

lances

lancea sepem penetrans, sub loricam desubtus ventri
stantis infixit, letaliterque percussit. Et ingemiscens
cum accepto vulnere: Tollite, inquit, me, circumstanti-
bus: Satis mihi ad mortem est. Qui adstitere tristes, san-
guinem vident principis in terram profluere: Ipsum ma-
nibus correptū, scalæ imposuere, ut iacentem reduce-
rent in tentorium. Ille impatientia vulneris se vertere
connisus, decidit in terram, duplicato ex lapsu vulnere
atq; dolore: nec diu superfuit, spiritum efflans. vix tri-
cesimum moriens attigit annum, princeps multis prædi-
tus virtutibus, fide, constantia, integritate, sobrietate, &
quod etati rarum fuit, verecundus & castus. Sponsam
habet, quæ ubi exitum eius audierat, suam Deo vir-
ginitatem consecravit, nullum passura maritum, quan-
do optimo adolescenti principe frui non licebat: Luctum
ergo produxit illa ad ultimum suū diem: Sic amor vr-
gebat. Mox dilabentibus in sua urbium & andalicarum
auxilijs, quanvis ab Adolpho multum manere rogaren-
tur, soluta est illa tum Flensburgi obsidio. Erat autem
annus post mille trecentos vicesimus septimus. Sed hæc
anticando propter rerum continuandam seriem
commemorata sint. Ceterum ad annorum or-
dinem retrò paulisper re-
uertamur.